

ДА ЛИ ЈЕ ОВО ТУЖНА ПРИЧА?

Један дечак звао се Сима и имао је дебеле наочаре. Дебеле. И није нарочито добро видео. И зато је био помало неспретан. И помало несрећан.

Помало замишљен. Миран.

А кад је неко миран, сви мисле да је задовољан.

А кад неко изгледа задовољан, сви мисле да је срећан.

- „То је добар дечак“, рекла је учитељица.

- „Врло добар“, додала је мама.

- „Најбољи“, рекао је ујак.

Сима је био добар само зато јер никога није гњавио.

А кад неко не гњави, онда га нико ни не примећује. Јер, све је у реду.

Јер је доброта досадна. Нико са Симом није имао проблема.

Сима је једино имао проблема сам са собом. Био је тужан, а то нико није видео. Био је превише миран, да би то показао. Био је превише ћутљив, да би то рекао. Био је превише стидљив, да би то открио. Сви су мислили да је Сима врло срећан.

И шта се десило са Симом?

Ништа посебно.

Завршио је у једној помало тужној причи, која вас моли, вас који читате или слушате, да се повремено окренете око себе и погледате не налази ли се у вашој близини какав Сима.

Неко ко је тужан, миран, ћутљив и стидљив.

Неко ко би хтео да буде баш ваш пријатељ, а боји се да то каже.

Учините први корак. Свим људима су потребни пријатељи, само неки не знају како да их нађу. Зато ви пронађите њих.

ПИТАЊА КАО УВОД У РАЗГОВОР:

Шта мислиш зашто су нека деца или људи усамљени?

Када би познавао Симу, шта би му рекао?

Да ли познајеш неког ко те подсећа на Симу?

Како би ти могао да му помогнеш?

Како би сви могли да му помогнемо?

Хајде да смислимо срећан крај ове приче.

